

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 292/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Urbariátu, pozemkového spoločenstva Kysucké Nové Mesto**, Námestie slobody 184, Kysucké Nové Mesto, IČO 42 349 737, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Ing. Martin Chlapík s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/47/2021 z 25. januára 2024 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobkyne sa žalobou doručенou Okresnému súdu Žilina domáhali určenia, že tu nie je právo nájmu v prospech žalovaných 390 až 394 vyplývajúce z viacerých nájomných zmlúv, ktoré sťažovateľ ako žalovaný 1 uzavrel so žalovanými 390 až 394 ako nájomcami. Dôvodili nedostatkom právnej subjektivity sťažovateľa ako pozemkového spoločenstva (v tom čase bez právnej subjektivity) pri uzavieraní nájomných zmlúv majúcim za následok neplatnosť nájomných zmlúv pre rozpor s § 38 Občianskeho zákonníka,

nevýhodnosťou nájomných zmlúv a postupom sťažovateľa pri uzavieraní nájomných zmlúv odporujúcim jeho stanovám.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 13C/133/2008-1711 z 26. júla 2018 druhým výrokom určil, že právo nájmu v prospech žalovanej 390 (v rozsudku označenej ako žalovanej 2) a žalovaného 391 (v rozsudku súdu označeného ako žalovaného 3) vyplývajúce z nájomnej zmluvy medzi prenajímateľom označeným ako Urbariát, pozemkové spoločenstvo, Námestie slobody 184, Kysucké Nové Mesto, IČO 14 225 107, a týmito žalovanými z 12. októbra 2007, ktorá je neplatná, tu nie je, a siedmym výrokom rozhodol o trovách konania. V dovolaní napadnutej časti dôvodil, že žalobkyne ako podielové spoluvlastníčky žalovali pozemkové spoločenstvo, ktoré až do 3. decembra 2013 nemalo právnu subjektivitu, a žalovaných 2 až 389 ako členov spoločenstva, ktorých označenie bolo nútené a nevyhnutné pre úplné a riadne označenie účastníkov. Nadobudnutím subjektivity spoločenstva 3. decembra 2013 pozemkové spoločenstvo už môže vystupovať ako účastník konania pred súdom samostatne prostredníctvom výboru bez toho, aby bolo potrebné popri ňom označovať všetkých jeho členov (pôvodne žalovaných 2 až 389). Žalobkyne podaním zo 6. marca 2014 vzali žalobu späť proti žalovaným 2 až 389, majúc za to, že títo už nemusia byť účastníkmi konania, keďže za nich koná pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou. Súd ďalej nekonal so žalovanými 2 až 389, ale už len s pozemkovým spoločenstvom ako žalovaným 1, zastávajúc názor, že k tejto procesnej zmene možno pristúpiť automaticky bez potreby vydania procesného rozhodnutia.

4. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 11Co/225/2019 z 23. februára 2021 okrem iného rozsudok okresného súdu v časti napadnutej dovolaní (výrok II a VII) potvrdil ako vecne správny. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou, keďže nájomnú zmluvu podpísal za prenajímateľa subjekt bez právnej subjektivity, preto sa na uvedenú zmluvu musí hľadieť ako na absolútne neplatný právny úkon. K namietanému procesnému postupu podľa § 31 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 97/2013 Z. z.“) odvolací súd uviedol, že v konaniach začatých do 30. apríla 2013 postačovalo, aby členovia oznámili príslušnému súdu, že za nich koná výbor, a následne postačovalo v rozhodnutí označiť ako účastníka pozemkové spoločenstvo a uviesť členov výboru konajúcich v mene pozemkového spoločenstva. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval v medziach predmetného zákonného ustanovenia, keď podanie žalobkyní zo 6. marca 2014 podľa obsahu vyhodnotil ako oznámenie podľa § 31 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. a v ďalšom na strane žalovaných nekonal s jednotlivými členmi pozemkového spoločenstva označenými ako žalovaní 2 až 389, ale len so samotným spoločenstvom.

5. Dovolací súd uznesením sp. zn. 6Cdo/47/2021 z 25. januára 2024 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „uznesenie najvyššieho súdu“) rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania vo vzťahu k sťažovateľovi a žalovaným 390 a 391 a rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd dospel k právnenému záveru, že sťažovateľ označený ako žalovaný 1 sa nikdy nestal relevantným spôsobom účastníkom súdneho konania a, naopak, ostatní členovia sťažovateľa ako pozemkového spoločenstva 2 – 389 sú naďalej účastníkmi konania a neopustili sféru žalovaných v súlade so zákonom.

7. Dovolací súd v rámci posudzovaného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) k právnenému záveru konštatoval, že postup súdov nižšej inštancie, ktoré bez rozhodnutia napriek späťvzatiu návrhu zo strany žalobkýň vo vzťahu k členom pozemkového spoločenstva na strane žalovaných rozhodli, že vstup spoločenstva s právnou subjektivitou na strane žalobcu nepripustili a pokračovali so sťažovateľom na strane žalovaných, pričom s ostatnými členmi spoločenstva už nepokračovali bez rozhodnutia o zastavení konania, je nesprávny, pretože v danej veci nešlo o takú situáciu, že členovia spoločenstva vystupovali na jednej strane, ako to predpokladá § 31 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z. z. Následne uviedol, že súdy nižšej inštancie rozhodli vo veci samej vo vzťahu k sťažovateľovi, ktorý sa nikdy účastníkom konania nestal, a nerozhodli vo vzťahu k žalovaným (2 – 389), teda ostatným členom urbariátu, ktorí účastníkmi konania stále boli a neopustili sféru žalovaných v súlade so zákonom. V danej situácii bolo na mieste rozhodovať o nástupníctve v zmysle § 92 Občianskeho súdneho poriadku a súčasne konanie na základe čiastočného späťvzatia v časti zastaviť.

8. V dôsledku napadnutého rozhodnutia podľa sťažovateľa bude potrebné, aby okresný súd po rozhodnutí doručil všetkým účastníkom čiastočné späťvzatie žaloby a zastavenie konania s tým, že pri takom vysokom počte účastníkov z dôvodu možných následných prevodov a prípadných úmrtí účastníkov a následných dedičských konaní bude jeho postup v podobe náročného a dlhodobého doručovania veľmi komplikovaný, pričom hrozí „zamrznutie“ celého súdneho konania na tomto procesnom bode, čo spôsobí nemožnosť jeho skončenia, a teda dôjde k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

9. V rámci najvyšším súdom identifikovaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa názoru sťažovateľa nie je zrejmé, na akom základe dovolací súd spochybnil skutočnosť, či sa súdy nižšieho stupňa počas 16 rokov trvajúceho sporu riadne zaoberali otázkou, či spoločenstvo bez právnej subjektivity/jej členovia môže/u uzavrieť platnú zmluvu.

10. K namietanému porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote sťažovateľ uviedol, že súdy vo veci konali 16 rokov. Správanie účastníka konania (sťažovateľa vrátane všetkých jeho členov) nebolo žiadnym dôvodom doterajšej dĺžky trvania tohto konania a práve postup súdov spôsobil prieťahy v tomto súdnom konaní, pričom na dovolacom súde sa vec nachádzala 3 roky. Zbytočné prieťahy v konaní sú podľa sťažovateľa zapríčinené nielen nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou alebo nesústredenou činnosťou, čím bolo nezákonne vedené dovolacie konanie s účastníkmi, ktorí nemali procesnú spôsobilosť byť účastníkmi súdneho konania a vo vzťahu k týmto dovolací súd aj následne rozhodol, pričom toto rozhodnutie sa na ďalšie dlhé roky len predlžuje, nevedie k odstráneniu stavu právnej neistoty u sťažovateľa a jeho členov, keď je otázne, či táto právne náročná vec vôbec bude skončená právoplatným meritórnym rozhodnutím súdu. Tým dochádza aj k porušeniu práva vlastníť majetok a vrátane výkonu

vlastníckeho práva tento majetok aj riadne užívať a brať z neho plody a úžitky, čo je porušením základného práva vlastníť majetok, a napokon či už v priebehu nekonečne trvajúceho súdneho konania skončí platnosť napadnutých nájomných zmlúv uplynutím času a nebude naliehavý právny záujem o týchto rozhodovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol v dovolacom konaní iniciovanom žalovanými 390 a 391 zrušený rozsudok krajského súdu (v potvrdzujúcej časti), ako aj rozsudok okresného súdu (vo vyhovujúcej časti) a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ako aj vlastníckeho práva, ku ktorých porušeniu podľa sťažovateľa došlo v príčinnej súvislosti s existenciou zbytočných prietahov uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

12. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné akcentovať osobitnú povahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré je kasačným rozhodnutím. Vo svojej judikatúre v prípadoch ústavných sťažností nasmerovaných proti kasačným rozhodnutiam opakovane zdôrazňuje, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatnej skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

13. Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016), preto ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016). Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

14. Na uvedených záveroch však nemožno zotrvať bezvýhradne, keďže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť

poskytovania súdnej ochrany. K zrušeniu kasačného rozhodnutia však ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, čím znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

15. Súčasne je potrebné poukázať aj na stabilnú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

16. V kontexte predmetných východísk a, zohľadňujúc predostretú sťažnostnú argumentáciu, sa ústavný súd zamerail na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, najmä na posúdenie, či účinky jeho dovolacej právomoci sú zlučiteľné so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. so zásadami spravodlivého procesu.

17. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom kasácie bola identifikovaná vada zmätočnosti (i keď dovolateľom výslovne neoznačená, ale vyplývajúca z obsahu dovolania) podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k námietke o nesprávnom postupe súdov nižšej inštancie pri riešení otázky účasti a konania účastníka podľa § 31 zákona č. 97/2013 Z. z. (body 15 až 18 napadnutého uznesenia) ako zistené nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP (body 21 až 24 napadnutého uznesenia).

18. Najvyšší súd v rámci zistenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP vytkol súdom nižšej inštancie ich nesprávny procesný postup v otázke nesprávneho, resp. absentujúceho vysporiadania sa so späťvzatím návrhu žalobkyní vo vzťahu k členom spoločenstva na žalovanej strane (bez rozhodnutia o čiastočnom zastavení), ako aj so vstupom pozemkového spoločenstva už s právnou subjektivitou do konania (chýbajúce rozhodnutie o procesnom nástupníctve).

19. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že ak dovolací súd zistí, že dovolanie je prípustné a dôvodné z dôvodov zmätočnosti, nemusí už skúmať uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP a napadnuté rozhodnutie musí zrušiť. Na druhej strane ak namietaný dôvod zmätočnosti preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (m. m. II. ÚS 89/2018, IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 589/2021).

20. Napriek uvedenému najvyšší súd v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP z dovolania vyabstrahoval právnú otázku – či spoločenstvo bez právnej subjektivity/jeho členovia môže/u uzavrieť platnú zmluvu (v nadväznosti na to, akým spôsobom koná spoločenstvo, resp. jeho členovia, ktorá otázka nebola súdmi riešená vzhľadom na záver o neplatnosti nájomnej zmluvy), ktorú vyhodnotil súdmi nižšej inštancie ako zjednodušene, predčasne a nesprávne posúdenú, založenú len na právnom závere o neplatnosti uzatvorenej nájomnej zmluvy pre absenciu právnej subjektivity pozemkového spoločenstva

(ktorú najvyšší súd nespochybnil) bez skúmania spôsobu konania takého spoločenstva, resp. jeho členov v zmysle § 10 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (zrušeného zákonom č. 97/2013 Z. z., pozn.). Najvyšší súd sa napokon vyjadril aj k namietanému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ktorý považoval vzhľadom na dovolateľkou uvádzané rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých najvyšší súd rozhodoval z pozície odvolacieho súdu, za irelevantný.

21. Na základe uvedeného možno konštatovať, že dovolací súd v napadnutom uznesení nevyсловil taký záväzný právny názor (uzavretá konkrétna otázka), ktorým by bolo vopred predurčené rozhodnutie okresného súdu (prípadne neskoršie rozhodnutie krajského súdu) o merite nároku spôsobom, ktorý by eventuálne mohol mať pre sťažovateľa pri prípadnom ústavne-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky. Uznesenie najvyššieho súdu teda nepatrí do skupiny rozhodnutí, ktoré by pre sťažovateľa vytvorili už nereparovateľný právny stav, ktorého náprava by po skončení celého konania nebola účelnou. Postup dovolacieho súdu spočívajúci v kasácii rozhodnutí súdov nižšej inštancie z dôvodu zistenej vady zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia hodnotí ústavný súd ako ústavne udržateľný. V danej veci má totiž relevanciu tá skutočnosť, že súdne konanie ešte neskončilo a sťažovateľ nestratí (v budúcnosti) pre prípad jeho neúspechu v konaní pred súdom prvej inštancie či eventuálne odvolacím súdom možnosť vzdorovať prijatým rozhodnutiam.

22. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže právomoc (primárne) okresného súdu predchádza právomoci ústavného súdu, pričom kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje známky excesívnosti, na základe ktorej by ústavný súd, nenahrádzajúc výkon pôsobnosti najvyššieho súdu, mohol pristúpiť k výnimke zo zásady subsidiarity svojej právomoci oproti právomoci všeobecných súdov.

23. Ústavný súd musí tiež skonštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, pôsobí vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nedostatočne, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade teda podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Argumentácia sťažovateľa založená len na jeho nesúhlase bez uvedenia relevantnej argumentácie o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia (púha polemika na úrovni zákona) v zásade nepredstavuje argumentáciu spôsobilú na jej posúdenie ústavným súdom, keď ústavný súd pri materiálnom prístupe tento nedostatok ústavnej sťažnosti vzhľadom

na okolnosť naďalej prebiehajúceho konania v dotknutej veci obsahovo reparoval (pokiaľ ide o argument neúmerneho predlžovania konania, k tomu pozri bod 25 tohto odôvodnenia).

III.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

24. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

25. Ústavný súd pri hodnotení veci konštatuje, že najvyšší súd už nemohol v čase podania ústavnej sťažnosti (30. mája 2024) spôsobovať porušovanie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru svojou nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou, pretože vo veci 25. januára 2024 napadnutým rozhodnutím doručeným právnenému zástupcovi sťažovateľa 31. marca 2024 meritórne rozhodol. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na ďalekosiahle dôsledky kasačného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré podstatným spôsobom predlžia dotknuté, opätovne právoplatne neskončené súdne konanie, je potrebné uviesť, že priet'ahy v konaní vyvolali predovšetkým súdy nižšej inštancie (ktorých postup ústavnou sťažnosťou nie je napadnutý) svojím nesprávnym procesným postupom (ktorý si vyžiadal zásah dovolacieho súdu), a nie najvyšší súd, ktorý vo veci rozhodoval tri roky, čo je doba akceptovateľná aj z hľadiska judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Humen proti Poľsku, sťažnosť č. 26614/95, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, sťažnosť č. 32967/96, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

26. V danom prípade ústavný súd nezistil také skutočnosti (odhliadnuc od nedostatku ústavnej sťažnosti spočívajúceho v nemožnosti domáhania sa vyvolania priet'ahov rozhodnutím orgánu verejnej moci namiesto postupu orgánu verejnej moci), ktoré by za daných okolností zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva:

27. Porušenie majetkových práv sťažovateľ odôvodňuje dĺžkou rozhodovania najvyššieho súdu s poukazaním na celkovú dĺžku súdneho konania, ktorá však nebola predmetom prieskumu ústavného súdu.

28. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane čl. 1 dodatkového protokolu môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie (Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku, sťažnosť č. 12742/87, rozsudok z 29. 11. 1991, bod 51).

29. Súc viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci, ktorým je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej

prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keď sa taký dôvod pri dotknutom hmotnom práve viaže na obsahovo rovnorodý dôvod týkajúci sa procesného práva (bod 22 tohto odôvodnenia).

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu